

J.P. Mynsters prædiken 2. søndag efter påske

Taler

Jakob Peter Mynster
Biskop

Dato

14. april 1850

Sted

Vor Frue Kirke, Københavns
Domkirke

Omstændigheder

Prædikentekst

Johannesevangeliet kapitel 10, vers 11-16

1 De Farer, der true Christi Kirke.

Du gjorde os, o Gud! og ikke vi selv, til dit Folk, til den Hiord, du vogter.¹
Visselig er det ikke vor Gierning, vor Værdighed og Fortieneste, at vi ere i den
5 Menighed, hvilken du samlede paa Jorden, over hvilken du satte din Eenbaarne
til Hyrde, i hvilken du stedse paany aabner Velsignelsernes Kilder. Men vor
Brøde vilde det være, dersom vi ikke mere fandtes i den, eller kun udvortes og
legemligen, ikke med Aand og Hierte, dersom vi foragtede det Kald, du i Naade
lod udgaae til os herovenfra, dersom vi vendte os fra de levende Kilder for at
10 søge nye i Ørken. O Herre, udsend stedse paany din Aand, at den maa vække os,
maa danne og befæste os, saa at vi, Sandheden troe i Kierlighed, maae i alle
Maader opvoxe til Ham, som er Hovedet, til Christus, og af ham drage vor
Næring til Fremvært i Kierlighed!² Amen.

15 Evangelium: Joh. 10, 11-16.

Enhver, som med Andagt følger det Evangelium, vi nu have forelæst, maa ogsaa
derved først henvende sin Tanke til Ham, som her gav sig selv det skønne Navn
af en Hyrde, og som visseligen var den gode, den kierlige og trofaste Hyrde, der
20 ansaae den Hiord, han havde samlet, som sin Eiendom, hvilken han skulde
vogte og forsvare, som satte sit Liv til for den, men som ogsaa havde Magt til at
tage det igien, som endnu lever, en Sielenes Hyrde; til Ham, der jo ogsaa saa ud
over vort Land, over det Folk, som skulde leve deri, da han talede om dem, som
vandrede paa fierne Veie, men som ogsaa skulde høre hans Røst, hvilke han
25 ogsaa vilde samle i den store Menighed, som skal vorde een Hiord, under een
Hyrde. Men fra Herren, eller snarere i Herren, stedse i Samfundet med ham,
maa ogsaa Tanken vende sig til os selv, og ikke blot til de Velsignelser, vi have

ved ham, men ogsaa til de Forpligtelser, som derved ere os paalagte; thi hans
30 Efterfølgere skulle vi dog være, vandre i hans Fodspor, dersom vi skulle komme
derhen, hvor han vil føre os. Hvo du endog er, hvad enten du er sat over Meget
eller Lidet, naar du læser dette Evangelium, da udgaaer til dig det alvorlige,
indtrængende Spørgsmaal: „Er du en Leiesvend? Den Gierning, som er given
dig at gjøre, gør du den kun af Nødvendighed, fordi du ikke kan undgaae den;
35 gør du den kun for Lønnens Skyld, og naar Dagen vorder heed og tung,
unddrager du dig da, saavidt du kan det uden at tabe din Løn, og naar Farer
true, flygter du da, og søger din egen Sikkerhed? Dersom dette Spørgsmaal
vender sig til Fædre og Mødre — ak, der findes ogsaa blandt disse ligegyldige,
kolde Hierter, hvilke Kierligheden ikke opvarmer, for hvilke Pligten ikke har
40 Hellighed men vi kunne dog ofte tænke os dem, hvilke det samme Huses Mure
omslutte, som en liden Hiord, hvilken et aarvaagent Øie vogter, en kierlig og
troefast Haand leder, kunne ofte sige: Der findes dog de, som endog vilde give
Livet hen for de Betroede. Men hiint Spørgsmaal gaaer ligesom omkring
allevegne, det stiger op til de høie Steder, det vender sig til dem, der kaldes
45 Folkenes Hyrder, det siger dem: Sidde I paa Eders høie Sæde kun som
Leiesvende, er Eders Omhu kun vendt til Eders Glands og Magt og udvortes
Fordele, men naar Byrden trykker, vilde I da afkaste den, naar Faren truer, ville I
da skiule Eder, og for Eders Deel kun søge at frelse, hvad I kunne; eller ville I
bestaae, naar Miskiendelsens og Bagtalelsens Pile rettes imod Eder, og foragte
50 Forhaanelsen, naar kun Eders Samvittighed giver Eder Vidnesbyrd om redelig
Troskab? Spørgsmaalet stiger ned giennem alle Kredse, ja ned til Daglønneren,
som hver Dag maa søge sit Brød i sit Ansigts Sved, det spørger ham: Er du kun
en Daglønner, en Leiesvend, som kun udretter, hvad der er fornødent for ikke
at tabe Lønnen, uden Kierlighed til den Gierning, hvortil du blev sat, og uden
55 Troskab mod Den, der satte dig dertil? eller søger du den Roes, det Vidnesbyrd i
din Samvittighed, at du gjør den redelig og tro?

60 Men, andægtige Tilhørere! hvad mene I da der foregaaer i deres Siele, hvilke
Herren kaldte til at være hans Ords Tienere, naar de med Andagt læse dette
Evangelium? Det maa jo dog være os, som om den store Overhyrde stod for os,
og sagde: Jeg satte Eder til Hyrder og til Lærere, dog ikke for at I skulle herske
over Hiorden, men at I skulle være mine Tienere, være Medarbeidere i den store
65 Gierning; I tør ogsaa modtage den timelige Løn, thi en Arbejder er sin Løn
værd; men ville I kun være Leiesvende, som kun see paa, at Lønnen bliver

ubeskaaret, men tage sig Arbeidet saa let, som de kunne? ville I kun være Leiesvende, som, naar de see Fienden komme, der vil røve og adsprede, flye og
70 søge Sikkerhed for dem selv, og give Hiorden til Priis? - Herre! vi have hørt dit Spørgsmaal i inderste Hierte, og du hører, hvad dine Tienere svare.

Forundrer Eder derfor ikke, Medchristne! naar vi i disse Tider saa ofte tale om Kirkens Vee og Vel, om den Troskab, vi Alle ere den skyldige. Af Hiertets Fylde
75 taler Munden, og hvad vi bære i vort Hierte, vore daglige Tanker, vor Bekymring eller vort Haab, det vil ogsaa træde frem i vore Ord. Og siger ikke, at dette er vor Sag, ligesom I have Eders, at vi skulle tale derom med os selv i vore stille Timer, eller med dem, der have annammet det samme Kald, som vi. Der foreholdes os jo ideligen i disse Tider, at vi ikke ere Kirken, ikke skulle ansee os
80 som dens eneste Værger og Forsørgere. Nei, sandelig, ingenlunde! Kirken er deres Samfund, som troe Guds Ord, og retteligen bruge Naadens hellige Midler; den er som en Moder, der vil samle de mange Børn i sin Favn. Men saa skulle Børnene agte Moderens Stemme, skulle ære hende, værge om hendes Ret, at de maae være værdige til Moderens Velsignelse. Det er derfor et fælles Anliggende,
85 hvorom der handles, maatte det da og være til fælles Opbyggelse og Befæstelse, naar vi minde om

de Farer, der true Christi Kirke.

90 „Der skal blive een Hiord og een Hyrde,” siger Herren i vort Evangelium, og hans Apostel formaner saa alvorligen, saa indtrængende: Beflitter Eder paa at bevare Aandens Eenhed i Fredens Baand”³, og gientager i ethvert Brev den samme Formaning. Men iust dette, at han saa ideligen kommer tilbage til det Samme, viser, hvor nær og hvor stor han erkjendte den Fare at være, der truede
95 Christi Kirke af indbyrdes Tvedragt. I sit første Brev til den korinthiske Menighed har han neppe tilendebragt sin Hilsen, før han begynder sin Klage over, at der var Trætte og Splidagtighed iblandt dem, at Enhver sagde: Jeg er Pauli, eller: jeg er Apollos, eller: jeg er Petri, eller: jeg er Christi.⁴ Saasnart nemlig Herren havde udstrøet sin gode Sæd, var ogsaa Fienden tilrede for at faae
100 Klinten deriblandt; saasnart Herren havde slynget Kierlighedens Baand om sin Menighed, var Fienden tilrede for at sønderrive det. Herren havde før Skilsmissen sagt sine Disciple: „Jeg giver Eder en ny Befaling, at I skulle elske hverandre, som jeg elskede Eder, at I og skulle elske hverandre. Derpaa skulle Alle kiende, at I ere mine Disciple, dersom I have indbyrdes Kierlighed”.⁵ Men
105 der var en gammel Befaling, den var skreven i Kiød og Blod, den gik ud fra det

naturlige Menneske, nemlig fra den fordærvede Natur, og sagde: I skulle ikke vige Een for den Anden, og naar I see, at de, I kaldte Eders Brødre, dele sig i flere Hobe, da skulle I ogsaa vælge Eder en Anfører, efter hans Navn skulle I kalde Eder, paa det man ikke skal sammenblande Eder med de Andre, og da skulle I forfegte Eders Sag til det yderste.

Visseligen, mine Venner! skal der være Striid for Troen, dens hellige Klenodie skulle vi ikke lade os fravriste, ikke lade forvanske eller fordærves; der ere falske Lærdomme, som vi ikke tør lade uhindret trænge sig ind, thi hvad Fællesskab har Retfærdighed med Uret? hvad Samfund har Lys med Mørke? hvorledes kan Christus stemme overeens med Belial?⁶ Men naar Grundvolden er lagt, skal da enhver Uovereensstemmelse foraarsage, at vi ikke ville blive sammen, ikke bygge sammen? det finder jo Hvor skønt har En af Kirkens Lærere sagt sikkert Gienlyd i ethvert oprigtigt Hierte: I det Nødvendige Eenhed, i det Tvivlsomme Frihed, i alle Ting Kierlighed! Ja, i alle Ting Kierlighed, da vil den ogsaa lære os at finde det Nødvendige, Det, hvorpaa Samfundet beroer, og derfra at skielne Det, som ikke bør adskille Christi Bekiendere. Vel kan det Ene være rettere, sandere, end det Andet, derfor lader os blive sammen, at vi kunne overbevise Een den Anden, stræbe sammen i Kierlighed, at vi Alle kunne naae til Eenhed i Troen og Guds Sons Erkjendelse, til Mands Modenhed, til Christi Fyldes vorne Alder.⁷ Men dersom vi hellere saare end læge, hellere sønderrive end sammenbinde, da vil jo Christus være deelt, da ville hans Bekiendere skilles ad i forskellige Flokke, som søge hver sin Vei, og der vil ikke være een Hiord, een Hyrde; dersom vi vilde forbyde Nogen at tale i Jesu Navn, fordi han ikke følger med os, ikke nævner sig efter det samme menneskelige Navn, som vi have udkaaret os til vort Løsen, ikke deler enhver Mening med os, da have vi jo forglemt Herrens eget Ord: Hvo som ikke er imod os, er med os.⁸ Lader os hellere i Ydmyghed, Sagtmodighed og Langmodighed stræbe at bringe det dertil, at han maa finde det godt og ønskeligt at følge med os.

Hvar mange og forskellige ere de Gaver, hvilke den ene og samme Aand uddeler, hvilke den skienker til Enhver især, eftersom det er nyttigt⁹, eftersom det Heles Opbyggelse derved kan befordres! Apostelen adskiller endog Viisdoms-Tale, som synes at være den, der sammenfatter det Hele i den dybe Grund, der giennemtrænger, opvarmer, fylder og trøster det hele Menneske, fra Kundskabs-Tale, som gaaer fra det Hele til det Enkelte, oplyser dette, bringer det i Forbindelse og Samklang med det Øvrige, og saaledes leder Tilhøreren til en klarere Bevidsthed om hvad han troer. Men dersom da Kundskaben vilde

opblæse sig og sige: Visdommen nytter Intet, naar den ikke kan bringe sit Lys ned i alle Dybder, kan udgrunde alle Hemmeligheder og løse alle mørke Taler; eller dersom Viisdommen paa den anden Side vilde mene sig ophøiet over at søge Kundskab, at retfærdiggjøre sin Tale, at bringe Lys i hver Tanke og hvert
150 Forhold: da stod Hovmod imod Hovmod, og Kierligheden var forsvunden. Og dog er det alene Kierligheden, som opbygger¹⁰, det er den, som samler de mange forskellige Gaver og Kræfter til een Tieneste, sammenføier, hvad Enhver efter den ham tilmaalte Kraft bidrager, til den ene store Bygning. Alle Værter i Urtegaarden have ikke, skulle ikke have den samme Skikkelse, men Gud gav
155 hver af dem dens Klædning, dens Farve og Duft, at de alle i deres Mangfoldighed skulle samle, sig til eet Blomstertæppe for at glæde Sands og Sind. Saaledes er det ogsaa i Mandens store Have, der skulle alle gode Aander love Herren, og alle Aandens Gaver forene sig til Herrens Priis og til hans Menigheds Befæstelse og Fremvært. Der er Forstiel paa Gaver, men Aanden er
160 den samme, og den forener baade Visdoms-Tale og Kundskabs-Tale og Troens heltemodige Styrke og det dybe prophetiske Blik ind i Guds Raad, lader i Menighedens store Samfund Den, hvem Sangens Gave blev given, frembære, sin Psalme, og Den, hvem Undervisningens Gave, sin Lærdom og Alt skee til Opbyggelse.¹¹ Sandelig, det var ogsaa til Menighedens Opbyggelse, da den
165 gamle fromme Sanger udbrød:

Hvor deilig skal Guds Kirke staae
Og for hans Aasyn ynde faae,
Naar alle Hierter knyttet er'
170 Udi eet Sind og een Begier,
At elske ham og blive ved
At vandre frem i Kierlighed!

Bort Vrede, Skiendsord, daarlig Harm!
175 I bør ei huses i den Barm,
Hvor Gud til Fred og salig Ro
Vil, hans Velsignelse skal boe.
Bort derfor Alt, hvad skade kan,
Og hindre Enigheds Forstand!

180 Mørkets Aand, Guds og Menneskers Fiende, paatager sig mange Skikkelser.
Snart gaaer den ud som en Tvedragtens Aand, og hvor den seer, at der er Iver for Sandhed og Ret, at der brænder en Flamme, som kunde lyse velgiørende vidt

185 omkring, der gyder den Hovmodets Olie til, at den blusser op i Trætte og had,
en fortærende Brand. Snart synker den paa Menneskene som en Dorskhedens
Aand, formørker deres Øine at de ikke skulle see, tillukker deres Øren, at de ikke
skulle høre. Vi vide det kun altfor vel, at, naar vi klage over den Tvedragt, der
forhindrer Christi Værk, og adsplitter hans Menighed, da ere der de, som
190 villigen samtykke, men ikke fordi de elske Christi Kirke og ville, at den skal
fremblomstre i Skønhed og Kraft, men fordi den hele christelige Sag er dem saa
ligegyldig, at de ikke begribe, hvorledes man vil tvistes derom, ikke ønske, at
nogen Uro i dette Anliggende skal adsprede Menneskene fra Det, der i deres
Øine er langt vigtigere. Ja, mine Venner! vi kunne ikke negte det, at der i disse
195 Tider ere Tusinde og atter Tusinde, hvilke Intet i Verden er ligegyldigere, end
Christi Sag, og at denne Kulde og Dorskhed, denne Ligegyldighed mod det
Hellige er iblandt de store Farer, hvoraf Christi Kirke nu trues.

Hvorledes vække vi de Indslumrede? hvorledes fremkalde vi Deeltagelsen for
200 Det, vi erkiende for Meneskehedens vigtigste Sag, for det ene Fornødne, som
vedkommer Alle uden Forskiel? Der var en Tiid, da det almindelig erkiendtes, at
Gudsfrygt befæster Rigerne, at der intet Held, ingen Velsignelse er for et Folk,
naar det ikke sammenholdes ved Retfærdighed og Kierlighed, at
Retfærdigheden ingen fast Støtte har, naar den ikke er grundet i ærefrygten for
205 Ham, som har Magt og Ret til at byde og dømme over Alt, hvad der lever, at
Kierligheden snart vilde udslukkes i Egennyttens Fristelser, dersom ikke Livet i
Gud stedse paany forenede Hierterne og helligede ethvert Samfund. Er der
siden funden en anden Grundvold, hvorpaa Menneskelivets Fred og Orden og
Velsignelse kan bygges? Skuer omkring Eder i Landene, og naar I allevegne see
210 Opløsning og Forstyrrelse, naar Menneskene allevegne vaande sig under de
Onder, der trykke og smerte i den nærværende Tiid, allevegne stielve for de
Ting, som skulle komme, da siger Eder selv, hvad der er løst og rokket, før Alt
saaledes truede med Fald. Der var en Tiid, da det almindelig erkiendtes, at
Mennesket ingen Tilflugt og Trøst har uden i Guds Naade og Forbarmelse; er
215 der nu funden en anden? Ja, du kan en Tiid leve rolig hen, glemme, hvad der var
og hvad der kommer, og kun holde dig til Øieblikkets Nydelse, saalænge den
varer. Men er der da ingen Trang i dit Hierte, som begierer en Tilfredsstillelse,
hvilken Jorden ikke kan skienke? er der ingen Tanke, som paatrænger sig dig,
om hvad der tilsidst skal vorde som Udgang paa det forunderlige, ofte
220 forfærdelige Skuespil, der viser sig for dig paa Jorden? Veed du det ikke, at der er
en Dag, som hedder Nødens Dag, en Dag, som hedder Dødens Dag, en Dag,
som hedder Dommens Dag? Dog, hvad den sidste betræffer, mener du maaskee,

at om de Ting heroventil og om de Ting herefter vide vi Intet, og at vi derfor
 225 maae holde os til Det, vi have hernede, og lade det thi dette er jo dog Meningen
 komme an derpaa, hvad der skal vederfares os herefter. Men veed du det virkelig
 saa vist, at vi Intet kunne vide, at du Intet veed om alle hine Ting? Har Himmel
 og Jord Intet, slet Intet, fortalt dig om den Magt, der udbredte Himmelen og
 grundfæstede Jorden, om den Tanke, den Visdom, hvori deres Anordning er
 230 grundet? Har Samvittigheden Intet sagt dig om Ham, som skrev den Lov i dit
 Hierte, ved hvilken du dog med den helligste Vished maa erkiende dig
 forpligtet, hvad enten du følger den, eller ikke? Veed du det saa vist, at den
 Usynlige aldrig er aabenbaret i det Synlige, at der ikke have været Vidner, i hvilke
 den evige Aand, som allevegne bryder frem i det Timelige, rørte sig mægtigere,
 235 og som derfor have talet Ord, hvilke vi i høiere Betydning kalde Guds Ord, Ord,
 som have havt Kraft til at trænge ud gennem Landene, at bevare sig ufortrængte
 og uforvanskede gennem Tiderne? at der aldrig har været Den paa Jorden, i
 hvem Gud er aabenbaret anderledes end i dig og dine Jævnlige, som er over Alle,
 hvem vi Alle skulle høre? Veed du det saa vist, at der intet Kors har staaet paa
 240 Golgatha, hvor den Hellige og Retfærdige har givet sig hen i den forsonende
 Død? at der ikke nær derved var en Grav, som har aabnet sig for at lade sin
 Indvaaner træde frem blandt de Levende, og bringe Liv og Uforkrænkethed
 for Lyset? Du har dog hørt, at der vare de, som bekiendte, at den Fred, de
 forgieves søgte i al Verdens Herlighed og Nydelse, i al Verdens Viisdom og
 245 kløgt, den havde de fundet i det Evangelium, som ogsaa er prædiket for de
 Fattige. Behøver du ikke, hvad de fandt, ikke i Livets vildsomme Veie en
 veiledende Stierne, som ikke bevæger sig eller synker ned under Havets Bølger, i
 Livets Uro og Trængsel ikke et Ord, som kan tale til dig med en Myndighed
 over alle Fyrstendømmers og Magters, sige dig fra Ham, der har Magt over
 250 enhver Magt: Jeg vil ikke slippe dig, og ingenlunde forlade dig? ¹² Behøver du
 ikke, du Forkrænkethedens Barn, paa hvem dog Døden skrev sit Navn for at
 mærke dig som sit Bytte, behøver du ikke, at ogsaa Den tegner dig med sit Navn,
 som er stærkere end Døden, og siger dig: Jeg lever, og du skal leve? ¹³ Og derefter
 — o du, over hvem en Lov bød, som ikke udgik fra Kiød og Blod, ikke fra denne
 255 Verden, som skal fremstilles for den Throne, hvor der efter denne Lov skal
 dømmes over Levende og Døde: staaer du der tryk i din Retfærdigheds
 Gierninger, behøver du intet Skiold, ingen Tilflugt, Ingen, som kan træde frem
 for dig, og dække dig med sin Retfærdighed, sin Kierlighed?

260 Christelige Venner! vi tale ikke saaledes i denne Forsamling, fordi vi mene, at der
 her skulde være Nogen, som vilde affalde fra den levende Gud. Men Herren har

i vort Evangelium talet til os om de Leiesvende, som ikke have Omsorg for
Hiorden, som see Ulven komme, og forlade Faarene, og flye, og Ulven røver og
265 adspreder. See, i disse Tider reiser Fienden sig med ny Styrke og ny List, den vil
trænge ind i Christi Kirke, og sønderrive den ved indbyrdes Tvedragt, den vil
dysse Menneskenes Siele i Dvale, at de ikke skulle see Faren, og ikke bekymre sig
om den; og dertil reiser sig endnu den aabenbare Ugudelighed, saa fræk, saa
uden al Tvang, som maaskee aldrig tilforn. Den gik ikke ud fra vort Folk; nei,
270 der er en bedre Grund lagt i dette Folk, end at vi skulde frygte, at dets Mængde
skulde reise sig og raadslaae mod den Høieste og hans Christum: Lader os
sønderrive deres Baand, og kaste deres Aag fra os!¹⁴ den gik ud fra vort Folks
Fiender, som negte os vor Ret, ville føre over os Trængsel og Skændsel, ligesom
de selv have løst alle Baand, og valgt sig Fordærvelsens Vei; skulle vi tage dem til
275 Veiledere, og lære af dem? Vi modstaae deres Angreb i det Timelige, vi vove Liv
og Blod, give Gods og Velvære hen for at forsvare vor Ret; skulde vi bøie os for
dem i det Aandelige? skulde vi undsee os for dem, at de ikke skulle mene os at
staae tilbage, at være svagere, eenfoldigere, end de selv ere, fordi vi ikke vove at
trodsse Alt, hvad der er helligt, ikke ville stille os paa den Visdommens Spidse,
280 hvor de, som den alvorlige Digter siger,

med stor Dybsindighed fandt ud,

at Ondt og Godt er Eet, og der er ingen Gud? Det forlanges jo nu saa ofte, at der
285 i dette eller hiint Anliggende skal danne sig en almindelig Stemme, en offentlig
Røst, som fordrer Dette eller Hiint; o, saa vorde der da ogsaa en almindelig
Stemme, en Røst fra det hele Folk, som siger: Vi og vore Børn, vi ville tiene
Herren! Derfor, ikke blot I Menighedernes Hyrder og Lærere, men I Alle - thi
det vedkommmer os Alle I Fædre og Mødre, I Huusbønder, I, som virke i de
290 større eller mindre kredse, opløfter Eders Røst, fast og stærkt uden at trættes, at
det maa vorde som een Røst fra det hele Folk: Vi ville fremdeles være et
christeligt Folk, vi ville, at Herren skal have sin Ære i vort Land, vi ville selv
bevare hans Lov, vor eneste sikke Regel, bevare hans Evangelium, vor eneste
faste Tilflugt og Trøst, og at de begge i skøn Forening skulle overantvordes til
295 dem, der skulle være efter os, som Folkets ufortabelige Klenodie; vi ville, at det
ikke skal formenes vore Børn tidligen at komme til Herren, at de ikke blot skulle
lære verdslig Kløgt, men at Guds Rige maa høre dem til.

Og saa forene vi ogsaa vor Bøn til dig, du Menighedens rette, gode, trofaste
300 Hyrde! Til hvem skulle vi flye hen i Kirkens Trængsels Dage, uden til dig? Du

seer, hvorledes Fienderne omringe os, storme mod din Helligdoms Mure, snige sig ind i Helligdommen selv, og ville optænde den for- tærende Brand; udræk din stærke Arm, og nedslaa vore og dine Fiender! Udsend stedse paany din Aand, Viisdoms og Forstands Aand, Raads og Styrkes Aand, Kundskabs og Herrens Frygts Aand, Enigheds og Kierligheds Aand, at der iblandt os maa være en Helligdom, hvorpaa dit Øie kan hvile med Velbehag, og hvori Mennesker fra Slægt til Slægt kunne finde Hvile for deres Siele! Amen.

1. Ps. 100, 3.

2. Eph. 4, 15, 16.

3. Eph. 4, 3

4. 1 Kor. 1, 11. 12

5. Joh. 13, 34. 35

6. 2 Kor. 6, 14. 15,

7. Eph. 4. 13.

8. Marc. 9, 40

9. 1 Kor. 8, 1

10. 1 Kor. 8, 1

11. 1 Kor. 14, 26.

12. Hebr. 13, 5.

13. Joh. 14, 19.

14. Pi. 2, 2. 3.

Kilde

J.P. Mynster: Prædikener holdte i aarene 1846 til 1852, København (1855)

Kildetype

Dokumentation i bogværk

Tags

2. søndag efter påske, Den Første Slesvigske Krig 1848-1851, Første tekstrække, Prædiken, Prædikener fra 1800-tallet

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/j-p-mynsters-praediken-2-sondag-efter-paske>